

Da kapitola 1.

[1] Ve třetím roce kralování Jójakíma, krále judského, přitáhl Nebúkadnesar, babylónský král, k Jeruzalému a oblehl jej. [2] Panovník Hospodin mu vydal do rukou judského krále Jójakíma a část nádob z Božího domu. Nebúkadnesar je dopravil do země Šineáru, do domu svého božstva; nádoby dal dopravit do klenotnice svého boha. [3] Pak rozkázal král Ašpenazovi, vrchnímu nad dvořany, aby přivedl z Izraelců, a to z královského potomstva a ze šlechty, [4] jinochy bez jakékoli vady, pěkného vzhledu, zběhlé ve veškeré moudrosti, kteří si osvojili poznání, rozumějí všemu vědění a jsou schopni stávat v královském paláci a naučit se kaldejskému písemnictví a jazyku. [5] Král pro ně určil každodenní přiděl z královských lahůdek a z vína, které pil při svých hodech, a dal je vychovávat po tři roky. Po jejich uplynutí měli stávat před králem. [6] Z Judejců byli mezi nimi Daniel, Chananjáš, Míšael a Azarjáš. [7] Velitel dvořanů jim změnil jména: Danielovi dal jméno Beltsasar, Chananjášovi Šadrak, Míšaelovi Měšak a Azarjášovi Abed-nego. [8] Ale Daniel si předsevzal, že se neposkvrní královskými lahůdkami a vínem, které pil král při svých hodech. Požádal velitele dvořanů, aby se nemusel poskvrňovat. [9] A Bůh dal Danielovi dojít u velitele dvořanů milosrdenství a slitování. [10] Velitel dvořanů však Danielovi řekl: "Bojím se krále, svého pána, který vám určil pokrm a nápoj. Když uvidí, že jste v tváři přepadlejší než jinoši z vašich řad, připravíte mě u krále o hlavu." [11] Daniel tedy navrhl opatrovníkovi, kterého určil velitel dvořanů nad Danielem, Chananjášem, Míšaelem a Azarjášem: [12] "Zkus to se svými služebníky po deset dní. Ať nám dávají k jídlu zeleninu a k pití vodu. [13] Potom porovnáš vzhled náš a vzhled jinochů, kteří jedli královské lahůdky, a učiň se svými služebníky podle toho, co uvidíš." [14] Opatrovník je v té věci vyslyšel a zkusil to s nimi po deset dní. [15] Po uplynutí deseti dnů se ukázalo, že jejich vzhled je lepší; byli statnější než ostatní jinoši, kteří jedli královské lahůdky. [16] Opatrovník tedy odnášel jejich lahůdky a víno, které měli pít, a dával jim zeleninu. [17] A Bůh dal těm čtyřem jinochům vědění a zběhlou ve veškerém písemnictví a moudrosti. Danielovi dal nadto porozumět všem viděním a snům. [18] Po uplynutí doby, kdy podle králova nařízení měli být předvedeni, přivedl je velitel dvořanů před Nebúkadnesara. [19] Král s nimi rozmlouval a žádný mezi nimi nebyl shledán takový jako Daniel, Chananjáš, Míšael a Azarjáš. Proto stáli před králem. [20] Pokud šlo o porozumění moudrosti, které od nich král vyžadoval, shledal, že desetkrát předčí všechny věštce a zaklínače, kteří byli v celém jeho království. [21] A Daniel tam zůstal až do prvního roku vlády krále Kýra.

Da kapitola 2.

[1] Ve druhém roce svého kralování měl Nebúkadnesar sen. Rozrušil se a nemohl spát. [2] Král tedy rozkázal zavolat věštce, zaklínače, čaroděje a hvězdopravce, aby mu pověděli, co se mu zdálo. I přišli a postavili se před králem. [3] Král jim řekl: "Měl jsem sen a jsem rozrušen; chci ten sen znát." [4] Hvězdopravci promluvili ke králi aramejsky: "Králi, navěky buď živ! Pověz svým služebníkům ten sen a my ti sdělíme výklad." [5] Král hvězdopravcům odpověděl: "Mé slovo je příkaz: Jestliže mi neoznámíte sen a jeho výklad, budete rozsekáni na kusy a z vašich domů se stane hnojiště. [6] Jestliže mi však sen a jeho výklad sdělíte, dostane se vám ode mne darů, odměny a velké pocty. Sdělte mi tedy sen a jeho výklad!" [7] Odpověděli znovu: "Ať král poví svým služebníkům sen a my sdělíme výklad." [8] Král odpověděl: "Já vím jistě, že chcete získat čas, protože vidíte, že mé slovo je příkazem: [9] Jestliže mi ten sen neoznámíte, čeká vás jediný rozsudek. Domluvili jste se, že mi budete říkat lživé a zlé věci, dokud se nezmění čas. A proto mi řekněte ten sen a poznám, že jste schopni sdělit mi i výklad." [10] Hvězdopravci králi odpověděli: "Není na zemi člověka, který by dovedl sdělit to, co král rozkázal. Nadto žádný velký a mocný král nežádal od žádného věštce, zaklínače nebo hvězdopravce takovou věc. [11] Věc, kterou král žádá, je těžká a není nikoho jiného, kdo by ji králi sdělil, mimo bohy, kteří nepřebývají mezi smrtelníky." [12] Král se proto rozhněval, velice se rozzlobil a rozkázal všechny babylónské mudrce zahubit. [13] Když byl vydán rozkaz a mudrci byli zabíjeni, hledali též Daniela a jeho druhy, aby byli zabiti. [14] Tehdy se Daniel rozvážně a uvážlivě obrátil na Arjóka, velitele královny tělesné stráže, který vyšel zabíjet babylónské mudrce. [15] Otázal se Arjóka, králova zmocněnce: "Proč je králův rozkaz tak přísný?" Arjók Danielovi tu věc oznámil. [16] Daniel vešel ke králi a prosil ho, aby mu dal určitou dobu, že králi ten výklad sdělí. [17] Pak Daniel odešel do svého domu a oznámil tu věc svým druhům, Chananjášovi, Míšaelovi a Azarjášovi. [18] Vyzval je, aby prosili Boha nebes o slitování ve věci toho tajemství, aby Daniel a jeho druhové nebyli zahubeni se zbytkem babylónských mudrců. [19] I bylo to tajemství Danielovi zjeveno v nočním vidění. Daniel dobrořečil Bohu nebes. [20] Promlouval takto: "Požehnáno buď jméno Boží od věků až na věky. Jeho moudrost i bohatýrská síla. [21] On mění časy i doby, krále sesazuje, krále ustanovuje, dává moudrost moudrým, poznání těm, kdo mají rozum. [22] Odhaluje hlubiny a skryté věci, poznává to, co je ve tmě, a světlo s ním bydlí. [23] Tobě, Bože otců mých, chci vzdávat čest a chválu, neboť jsi mi dal moudrost a bohatýrskou sílu. Oznámils mi nyní, oč jsme tě prosili, oznámil jsi nám královu záležitost." [24] Daniel tedy vešel k Arjókovi, kterého král ustanovil, aby zahubil babylónské mudrce. Přišel a řekl mu toto: "Babylónské mudrce nehub! Uveď mě před krále, sdělím králi výklad." [25] Arjók neprodleně uvedl Daniela před krále a řekl mu: "Našel jsem muže z judských přesídlenců, který králi oznámí výklad." [26] Král oslovil Daniela, který měl jméno Beltsasar: "Jsi schopen oznámit mi sen, který jsem měl, a jeho výklad?" [27] Daniel králi odpověděl: "Tajemství, na které se král ptá, nemohou králi sdělit ani mudrci ani zaklínači ani věštcí ani planetáři. [28] Ale je Bůh v nebesích, který odhaluje tajemství. On dal králi Nebúkadnesarovi poznat, co se stane v posledních dnech. Toto je sen, totiž vidění, která ti prošla hlavou na tvém lůžku: [29] Tobě, králi vyvstaly na lůžku starosti o to, co se v budoucnu stane, a ten, který odhaluje tajemství, ti oznámil, co se stane. [30] Já pak to nemám z moudrosti, které bych měl více než ostatní živé bytosti, ale to tajemství mi bylo odhaleno, aby výklad byl králi oznámen a abys poznal myšlení svého srdce. [31] Ty jsi, králi, viděl jakousi velikou sochu. Byla to obrovská socha a její lesk byl mimořádný. Stála proti tobě a měla strašný vzhled. [32] Hlava té sochy byla z ryzího zlata, její hrud' a paže ze stříbra, břicho a boky z mědi, [33] stehna ze železa, nohy dílem ze železa a dílem z hlíny. [34] Viděl jsi, jak se bez zásahu rukou utrhl kámen a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je, [35] a rázem bylo rozdrčeno železo, hlína, měď, stříbro i zlato, a byly jako plevy na mlatě v letní době. Odnesl je vítr a nezbylo po nich ani stopy. A ten kámen, který do sochy udeřil, se stal obrovskou skálou a zaplnil celou zemi. [36] Toto je sen. Těž jeho výklad řekneme králi: [37] Ty, králi, jsi král králů. Bůh nebes ti dal království, moc, sílu a slávu. [38] A všechna místa, kde bydlí lidé, polní zvěť a nebeské ptactvo, dal ti do rukou a dal ti moc nad tím vším. Ty jsi ta zlatá hlava. [39] Po tobě povstane další království, nižší než tvé, a pak další, třetí království, měděné, které bude mít moc nad celou zemí. [40] Čtvrté království bude tvrdé jako železo, neboť železo drtí a drolí vše, a to království jako železo, které tříští všechno, bude drtit a tříštit. [41] Že jsi viděl nohy a prsty dílem z hrncářské hlíny a dílem ze železa, znamená, že království bude rozdělené a bude v něm něco z pevnosti železa, neboť jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlínou. [42] Prsty nohou dílem ze železa a dílem z hlíny znamenají, že království bude zčásti tvrdé a dílem křehké. [43] Že jsi viděl železo smíšené s jílovitou hlínou, znamená, že se bude lidské pokolení mísit, avšak nepřilnou k sobě navzájem, jako se nesmísí železo s hlínou. [44] Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu. Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane navěky, [45] neboť jsi viděl, že se utrhl ze skály kámen bez zásahu rukou a rozdrtil železo, měď, hlínu, stříbro i zlato. Veliký Bůh dal králi poznat, co se v budoucnu stane. Sen je pravdivý a výklad spolehlivý." [46] Tu král Nebúkadnesar padl na tvář,

poklonil se před Danielem a rozkázal, aby mu byla obětována oběť přídavná s vonnými dary. [47] Král Daniela oslovil: "Vpravdě, váš Bůh je Bohem bohů a Pán králů, který odhaluje tajemství, neboť jsi mi dokázal toto tajemství odhalit." [48] Král pak Daniela povýšil, dal mu mnoho velikých darů i moc nad celou babylónskou krajinou a učinil ho nejvyšším správcem všech babylónských mudrců. [49] Ale Daniel prosil krále, aby správu babylónské krajiny pověřil Šadraka, Měšaka a Abed-nega. Daniel sám zůstal na královském dvoře.

Da kapitola 3.

[1] Král Nebúkadnesar dal zhotovit zlatou sochu, jejíž výška byla šedesát loket a šířka šest loket. Postavil ji na pláni Dúra v babylónské krajině. [2] Král Nebúkadnesar poslal pro satrapy, zemské správce a místodržitele, poradce, správce pokladu, soudce, vysoké úředníky a všechny zmocněnce nad krajinami, aby přišli k posvěcení sochy, kterou král Nebúkadnesar postavil. [3] Tehdy se shromáždili satrapové, zemští správcové a místodržitelé, poradci, správcové pokladu, soudcové, vysocí úředníci a všichni zmocněnci nad krajinami k posvěcení sochy, kterou král Nebúkadnesar postavil. Stáli proti soše, kterou postavil Nebúkadnesar. [4] Hlasatel mocně volal: "Poroučí se vám, lidé různých národností a jazyků: [5] Jakmile uslyšíte hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny, dud a rozmanitých strunných nástrojů, padnete a pokloníte se před zlatou sochou, kterou postavil král Nebúkadnesar. [6] Kdo nepadne a nepokloní se, bude v tu hodinu vhozen do rozpálené ohnivé pece." [7] Proto v určenou dobu, jakmile všichni lidé uslyšeli hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny a rozmanitých strunných nástrojů, všichni lidé různých národností a jazyků padli a klaněli se před zlatou sochou, kterou král Nebúkadnesar postavil. [8] V té době přišli muži hvězdopřevci a udali Judejce. [9] Hlásili králi Nebúkadnesarovi: "Králi, navěky buď živ! [10] Ty jsi, králi, vydal rozkaz, aby každý člověk, až uslyší hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny a dud a rozmanitých strunných nástrojů, padl a poklonil se před zlatou sochou. [11] Kdo nepadne a nepokloní se, má být vhozen do rozpálené ohnivé pece. [12] Jsou zde muži Judejci, které jsi pověřil správou babylónské krajiny, Šadrak, Měšak a Abed-nego. Tito muži nedbají, králi, na tvůj rozkaz, tvé bohy neuctívají a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se neklanějí." [13] Tehdy Nebúkadnesar, rozlícen a rozhořčen, rozkázal přivést Šadraka, Měšaka a Abed-nega. Tito muži byli hned přivedeni před krále. [14] Nebúkadnesar se jich otázel: "Je to tak, Šadraku, Měšaku a Abed-nego, že mé bohy neuctíváte a před zlatou sochou, kterou jsem postavil, jste se nepoklonili? [15] Nuže, jste ochotni v čase, kdy uslyšíte hlas rohu, flétny, citary, harfy, loutny a dud a rozmanitých strunných nástrojů, padnout a poklonit se před sochou, kterou jsem udělal? Jestliže se nepokloníte, v tu hodinu budete vhozeni do rozpálené ohnivé pece. A kdo je ten Bůh, který by vás vysvobodil z mých rukou!" [16] Šadrak, Měšak a Abed-nego odpověděli králi: "Nebúkadnesare, nám není třeba dávat ti odpověď. [17] Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé pece i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. [18] Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se nepokloníme." [19] Tu se Nebúkadnesar velice rozlítil a výraz jeho tváře se vůči Šadrakovi, Měšakovi a Abed-negovi změnil. Rozkázal vytopit pec sedmkrát víc, než se obvykle vytápěla. [20] Mužům, statečným bohatýrům, kteří byli v jeho vojsku, rozkázal Šadraka, Měšaka a Abed-nega svázat a vhodit je do rozpálené ohnivé pece. [21] Ti muži byli hned svázáni ve svých pláštích a suknicích i s čepicemi a celým oblečením a vhozeni do rozpálené ohnivé pece. [22] Protože královo slovo bylo přísné a pec byla nadmíru vytopena, ony muže, kteří Šadraka, Měšaka a Abed-nega vynesli, usmrtil plamen ohně. [23] A ti tři muži, Šadrak, Měšak a Abed-nego, padli svázáni do rozpálené ohnivé pece. [24] Tu král Nebúkadnesar užasl a chvatně vstal. Otázel se královské rady: "Což jsme nevhodili do ohně tři svázané muže?" Odpověděli králi: "Jistěže, králi." [25] Král zvolal: "Hle, vidím čtyři muže, jsou rozvázaní a procházejí se uprostřed ohně bez jakékoli úhony. Ten čtvrtý se svým vzhledem podobá božím synu." [26] I přistoupil Nebúkadnesar k otvoru rozpálené ohnivé pece a zvolal: "Šadraku, Měšaku a Abed-nego, služebníci Boha nejvyššího, vyjděte a pojděte sem!" Šadrak, Měšak a Abed-nego vyšli z ohně. [27] Satrapové, zemští správci a místodržitelé a královská rada se shromáždili, aby viděli ty muže, nad jejichž těly neměl oheň moc; ani vlas jejich hlavy nebyl sežehnut, jejich pláště nedoznaly změny, ani nebyly cítit ohněm. [28] Nebúkadnesar zvolal: "Požehnan buď Bůh Šadrakův, Měšakův a Abed-negův, který poslal svého anděla a vysvobodil své služebníky, kteří na něj spoléhali. Přistoupili královo slovo a vydali svá těla, aby nemuseli vzdát poctu a klanět se nějakému jinému bohu než bohu svému. [29] Vydávám rozkaz: Kdokoli z lidí kterékoli národnosti a jazyka by řekl něco proti Bohu Šadrakovu, Měšakovu a Abed-negovu, ať je rozsekán na kusy a jeho dům ať je učiněn hnojištěm, neboť není jiného Boha, který by mohl vyprostit jako tento Bůh." [30] A král zařídil, aby se Šadrakovi, Měšakovi a Abed-negovi v babylónské krajině dobře dařilo. [31] Král Nebúkadnesar všem lidem různých národností a jazyků, kteří bydlí na celé zemi: "Rozhojňeň buď váš pokoj! [32] Zalíbilo se mi sdělit vám, jaká znamení a jaké divy učinil na mně Bůh nejvyšší. [33] Jak veliká jsou jeho znamení, jak mocné jsou jeho divy! Jeho království je království věčné, jeho vladařská moc po všechna pokolení."

Da kapitola 4.

[1] Já, Nebúkadnesar, jsem spokojeně pobýval ve svém domě, pln svěžesti ve svém paláci. [2] Viděl jsem sen a ten mě vystrašil. Představy ve snu na lůžku, vidění, která i prošla hlavou, mě naplnily hrůzou. [3] Vydal jsem rozkaz, aby ke mně byli uvedeni všichni babylónští mudrci, aby mi sen vyložili. [4] Přišli tedy věštcí, zaklínači, hvězdopřevci a planetáři. Vyprávěl jsem jim sen, ale jeho výklad mi nemohli oznámit. [5] Konečně ke mně přišel Daniel, který má jméno Beltšasar podle jména mého boha; v něm je duch svatých bohů. Vyprávěl jsem mu sen: [6] Beltšasare, nejvyšší z věštců, vím, že v tobě je duch svatých bohů a že žádné tajemství ti nedělá potíže. Pověz mi výklad vidění snu, který jsem viděl. [7] Ve viděních, která mi prošla hlavou na mém lůžku jsem viděl: Hle, strom stál uprostřed země, jeho výška byla obrovská. [8] Strom rostl a sílil, až jeho výška sahala k nebi. Bylo jej vidět od samého konce země. [9] Měl nádherné listí a mnoho plodů, byla na něm potrava pro všechny. Polní zvíř pod ním nalézala stín, v jeho větvích bydleli nebeští ptáci a sytilo se z něho všechno tvorstvo. [10] Ve viděních, která mi prošla hlavou na mém lůžku, jsem viděl: Hle, posel, a to svatý, sestupoval z nebe. [11] Mocně volal a nařizoval toto: 'Skácejte strom! Osekejte mu větve! Otrhejte mu listí! Rozházejte jeho plody! Ať uteče zvíř, která byla pod ním, i ptáci z jeho větví! [12] Avšak pařez s kořeny ponechte v zemi, sevřeny obručí z železa a bronzu, ve svěží zeleni pole; ať je skrápěn nebeskou rosou a se zvíř ať se dělí o rostliny země. [13] Jeho srdce ať je jiné, než je srdce lidské, ať je mu dáno srdce zvířecí, dokud nad ním neuplyne sedm let. [14] V rozhodnutí nebeských poslů je rozsudek, výpovědi svatých je věc uzavřená. Z toho živí poznají, že Nejvyšší má moc nad lidským královstvím a komu chce, je dává; může nad ním ustanovit i nejnižšího z lidí.' [15] Tento sen jsem viděl já, král Nebúkadnesar, a ty, Beltšasare, mi řekni jeho výklad. Žádný z mudrců mého království mi nemohl výklad oznámit. Ty však jsi toho schopen, neboť v tobě je duch svatých bohů." [16] Tu Daniel, který měl jméno Beltšasar, zůstal skoro hodinu strnulý a jeho myšlenky ho plnily hrůzou. Král mu řekl: "Beltšasare, snu ani výkladu se nehroz." Beltšasar odpověděl: "Můj pane, kéž by sen platil tvým nepřátelem a jeho výklad tvým protivníkem. [17] Strom, který jsi viděl, který rostl a sílil, až jeho výška sahala k nebi a bylo ho vidět po celé zemi, [18] který měl nádherné listí a mnoho plodů, na němž byla potrava pro všechny, pod nímž bydlela polní zvíř a v jehož větvích přebývali nebeští ptáci, [19] jsi ty, králi, který jsi rostl a sílil. Tvá velikost rostla, až dosáhla k nebi, tvá vladařská moc až na konec země. [20] Král viděl potom posla, a to svatého, jak sestupoval z nebe a nařizoval: 'Skácejte strom a zničte jej, avšak pařez s kořeny ponechte v

zemí sevřený obručí z železa a bronzu ve svěží zeleni pole, ať je skrápěn nebeskou rosou a ať má podíl s polní zvěří, dokud nad ním neuplyne sedm let." [21] Toto je výklad, králi: Je to rozhodnutí Nejvyššího, které dopadlo na krále, mého pána. [22] Vyženou tě pryč od lidí a budeš bydlet s polní zvěří. Za pokrm ti dají rostliny jako dobytku a nechají tě skrápět nebeskou rosou. Tak nad tebou uplyne sedm let, dokud nepoznáš, že Nejvyšší má moc nad lidským královstvím a že je dáva, komu chce. [23] A že bylo řečeno, aby byl pařez toho stromu i s kořeny ponechán, tvé království se ti opět dostane, až poznáš, že Nebesa mají moc. [24] Kéž se ti, králi, zalíbí má rada: Překonej své hříchy spravedlností a svá provinění milostí k strádajícím; snad ti bude prodloužen klid." [25] To všechno dopadlo na krále Nebúkadnesara. [26] Uplynulo dvanáct měsíců. Král se procházel po královském paláci v Babylóně [27] a řekl: "Zdali není veliký tento Babylón, který jsem svou mocí a silou vybudoval jako královský dům ke slávě své důstojnosti?" [28] Ještě to slovo bylo v ústech krále, když se snesl hlas z nebe: "Tobě je to řečeno, králi Nebúkadnesare: Tvé království od tebe odešlo. [29] Vyženou tě pryč od lidí a budeš bydlet s polní zvěří. Dají ti za pokrm rostliny jako dobytku. Tak nad tebou uplyne sedm let, dokud nepoznáš, že Nejvyšší má moc nad lidským královstvím a že je dáva, komu chce." [30] V tu hodinu se to slovo na Nebúkadnesarovi splnilo. Byl vyhnán pryč od lidí, pojídal rostliny jako dobytek, jeho tělo bylo skrápěno nebeskou rosou, až mu narostly vlasy jako peří orlům a nehty jako drápy ptákům. [31] "Když uplynuly ty dny, pozdvíhl jsem já Nebúkadnesar své oči k nebi a rozum se mi vrátil. Dobrořečil jsem Nejvyššímu a chválil jsem a velebil Věčně živého, neboť jeho vladařská moc je věčná, jeho království po všechna pokolení. [32] Všichni obyvatelé země jsou považováni za nic. Podle své vůle nakládá s nebeským vojskem i s obyvateli země. Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce a ptát se ho: 'Co to děláš?' [33] Tou dobou se mi vrátil rozum a ke slávě mého království mi opět byla vrácena má důstojnost a lesk. Moje královská rada a hodnostáři mě vyhledali, opět jsem byl dosazen do svého království a byla mi přidána mimořádná velikost. [34] Nyní tedy já Nebúkadnesar chválím, vyvyšuji a velebím Krále nebes. Všechno jeho dílo je pravda, jeho cesty právo. Ty, kteří si vedou pyšně, má moc ponížít."

Da kapitola 5.

[1] Král Belšasar vystrojil velikou hostinu svým tisíci hodnostářům a před těmito tisíci pil víno. [2] Při popíjení vína poručil Belšasar přinést zlaté a stříbrné nádoby, které odnesl Nebúkadnesar, jeho otec, z jeruzalémského chrámu, aby z nich pili král i jeho hodnostáři, jeho ženy i ženiny. [3] Hned tedy přinesli zlaté nádoby odnesené z chrámu, to je z Božího domu v Jeruzalémě, a pili z nich král i jeho hodnostáři, jeho ženy i ženiny. [4] Pili víno a chválili bohy zlaté a stříbrné, bronzové, železné, dřevěné a kamenné. [5] V tu hodinu se ukázaly prsty lidské ruky a něco psaly na omítku zdi královského paláce naproti svícnu. Král viděl zápěstí ruky, která psala. [6] Tu se barva králova obličeje změnila a myšlenky ho naplnily hrůzou, poklesl v kyčlích a kolena mu tloukla o sebe. [7] Král mocně zvolal, aby přivedli zaklínače, hvězdopravce a planetáře. Babylónským mudrcům král řekl: "Kdokoli přečte toto písmo a sdělí mi výklad, bude oblečen do purpuru, na krk mu bude dán zlatý řetěz a bude mít v království moc jako třetí po mně." [8] Všichni královští mudrci tedy vstoupili, ale nebyli schopni písmo přečíst a oznámit králi výklad. [9] Král Belšasar byl pln hrůzy a barva jeho obličeje se změnila. I hodnostáři byli zmateni. [10] Po slovech krále a hodnostářů vešla do domu, kde hodovali, královna a řekla: "Králi, navěky buď živ! Necht' tě tvé myšlenky neplní hrůzou a barva tvého obličeje ať se nemění. [11] Je v tvém království muž, v němž je duch svatých bohů. Za dnů tvého otce bylo shledáno, že je osvícený a zběhlý v moudrosti, která je jako moudrost bohů. Král Nebúkadnesar, tvůj otec, ho ustanovil nejvyšším z věštců, zaklínačů, hvězdopřevců a planetářů, ano, tvůj otec, králi, [12] neboť bylo shledáno, že Daniel, jemuž král dal jméno Beltšasar, má mimořádného ducha a poznání a že je zběhlý ve vykládání snů, řešení záhad a vysvětlování věcí nesnadných. Necht' je Daniel nyní zavolán a sdělí výklad." [13] Daniel byl hned přiveden ke králi. Král se Daniela otázal: "Ty jsi Daniel z judských přesídlenců, kterého přivedl král, můj otec, z Judska? [14] Slyšel jsem o tobě, že je v tobě duch bohů a že bylo shledáno, že jsi osvícený a zběhlý v mimořádné moudrosti. [15] Byli ke mně přivedeni mudrci, zaklínači, aby mi přečetli toto písmo a oznámili mi jeho výklad, ale nejsou schopni výklad té věci sdělit. [16] O tobě jsem slyšel, že dokážeš podat výklad a vysvětlit nesnadné. Nyní tedy, dokážeš-li to písmo přečíst a výklad mi oznámit, budeš oblečen do purpuru, na krk ti bude dán zlatý řetěz a budeš mít v království moc jako třetí." [17] Daniel na to králi odpověděl: "Své dary si ponech a své odměny dej jinému. To písmo však králi přečtu a výklad mu oznámím. [18] Slyš, králi! Bůh nejvyšší dal Nebúkadnesarovi, tvému otci, království a velikost, slávu a důstojnost. [19] Pro velikost, kterou mu dal, se před ním třáslí všichni lidé různých národností a jazyků a obávali se ho. Koho chtěl, zabil, koho chtěl, nechal žít, koho chtěl, povýšil, koho chtěl, ponížil. [20] Když se jeho srdce povýšilo a jeho duch se stal náramně zpupný, byl svržen ze svého královského stolce a jeho sláva mu byla odňata. [21] Byl vyhnán pryč od lidí, jeho srdce se stalo podobné zvířecímu, bydli s divokými osly, za pokrm mu dávali rostliny jako dobytku a jeho tělo bylo skrápěno nebeskou rosou, dokud nepoznal, že Bůh nejvyšší má moc nad lidským královstvím a že nad ním ustanovuje, koho chce. [22] Ani ty, jeho synu Belšasare, jsi neponížil své srdce, ačkoli jsi o tom všem věděl, [23] ale povýšil ses nad Pána nebes. Přinesli před tebe nádoby z jeho domu a pil jsi z nich víno ty i tvoji hodnostáři, tvé ženy i ženiny, a chválil jsi bohy stříbrné a zlaté, bronzové, železné, dřevěné a kamenné, kteří nic nevidí, neslyší ani nevědí. Boha, v jehož rukou je tvůj dech a všechny tvé cesty, jsi však nevelebil. [24] Proto bylo od něho posláno zápěstí ruky a napsáno toto písmo. [25] Toto pak je písmo, které bylo napsáno: 'Mené, mené, tekel ú-parsín'. [26] Toto je výklad těch slov: Mené - Bůh sečetl tvé kralování a ukončil je. [27] Tekel - byl jsi zvážen na vahách a shledán lehký. [28] Peres - tvé království bylo rozloženo a dáno Médům a Peršanům." [29] Belšasar hned poručil, aby Daniela oblékli do purpuru, na krk mu dali zlatý řetěz a rozhlásili o něm, že má v království moc jako třetí. [30] Ještě té noci byl kaldejský král Belšasar zabit.

Da kapitola 6.

[1] Darjaveš médký se ujal království ve věku šedesáti dvou let. [2] Darjavešovi se zalíbilo ustanovit nad královstvím sto dvacet satrapů, aby byli po celém království. [3] Nad nimi byli tři říšští vládcové, z nichž jedním byl Daniel. Těm podávali satrapové hlášení, aby se tím král nemusel obtěžovat. [4] Daniel pak vynikal nad říšské vládcové i satrapy, neboť v něm byl mimořádný duch. Král ho zamýšlel ustanovit nad celým královstvím. [5] Tu se říšští vládcové a satrapové snažili nalézt proti Danielovi záminku ohledně jeho správy království, ale žádnou záminku ani zlé jednání nalézt nemohli, neboť byl věrný. Žádnou nedbalost ani zlé jednání na něm neshledali. [6] Proto si ti muži řekli: "Nenajdeme proti Danielovi žádnou záminku, ledaže bychom našli proti němu něco, co se týče zákona jeho Boha." [7] Říšští vládcové a satrapové se shlukli ke králi a naléhali na něj: "Králi Darjaveši, navěky buď živ! [8] Všichni královští vládcové, zemští správčové a satrapové, královská rada a místodržitelé se uradili, abys královským výnosem potvrdil zákaz: Každý, kdo by se v údobí třiceti dnů obracel v modlitbě na kteréhokoliv boha nebo člověka kromě na tebe, králi, ať je vhozen do lví jámy. [9] Nyní, králi, vydej zákaz a podepiš přípis, který by podle nezrušitelného zákona Médů a Peršanů nesměl být změněn." [10] Král Darjaveš tedy podepsal přípis a zákaz. [11] Když se Daniel dověděl, že byl podepsán přípis, vešel do svého domu, kde měl v horní pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činival dříve. [12] Tu se ti muži shlukli a přistihli Daniela, jak se modlí a prosí

svého Boha o milost. [13] Hned šli ke králi a dovolávali se královského zákazu: "Zdali jsi nepodepsal zákaz, že každý člověk, který by se v údobí třiceti dnů modlil ke kterémukoli bohu nebo člověku kromě k tobě, králi, bude vhozen do lví jámy?" Král odpověděl: "To slovo platí podle nezrušitelného zákona Médů a Peršanů." [14] Na to králi řekli: "Daniel z judských přesídlenců, králi, na tebe a zákaz, který si podepsal nedbá. Třikrát za den se modlí svou modlitbu." [15] Když král slyšel takovou řeč, byl velmi znechucen. Usilovně přemýšlel, jak by Daniela vysvobodil. Namáhal se až do západu slunce, jak by ho vyprostil. [16] Ti muži se však shlukli ke králi a naléhali na něj: "Věz, králi, podle zákona Médů a Peršanů žádný zákaz ani výnos, který král vydá, nesmí být změněn." [17] Král tedy poručil, aby přivedli Daniela a vhodili ho do jámy, v níž byli lvi. Danielovi řekl: "Kéž tě tvůj Bůh, kterého stále uctíváš, vysvobodí." [18] Donesli jeden kámen a položili ho na otvor jámy. Král jej zapečetil pečetním prstenem svým a pečetními prsteny svých hodnostářů, aby se v Danielově záležitosti nedalo nic změnit. [19] Pak se král odebral do svého paláce a uleh, aniž co pojedl. Nedopřál si žádné obveselení a spánek se mu vyhybal. [20] Jak se začalo rozednívat, hned za úsvitu, král vstal a chvatně odešel k jámě, kde byli lvi. [21] Když přišel k jámě, zarmouceným hlasem zavolal na Daniela. Řekl Danielovi: "Danieli, služebníku Boha živého, dokázal tě Bůh, kterého stále uctíváš, zachránit před lvy?" [22] Tu Daniel promluvil ke králi: "Králi, navěky buď živ! [23] Můj Bůh poslal a svého anděla a zavřel ústa lvům, takže mi neublížili. Vždyť jsem byl před ním shledán čistý a ani proti tobě, králi, jsem se ničeho zlého nedopustil." [24] Král tím byl velice potěšen a poručil, aby Daniela vytáhli z jámy. Daniel byl tedy z jámy vytažen a nebyla na něm shledána žádná úhona, protože věřil ve svého Boha. [25] Král pak poručil, aby přivedli ty muže, kteří Daniela udali, a hodili je do lví jámy i s jejich syny a ženami. Ještě nedopadli na dno jámy, už se jich zmocnili lvi a rozdrtili jim všechny kosti. [26] Tehdy král Darjaveš napsal všem lidem různých národností a jazyků, bydlícím po celé zemi: "Rozhojněn buď váš pokoj! [27] Vydávám rozkaz, aby se v celé mé královské říši všichni třáslí před Danielovým Bohem a obávali se ho, neboť on je Bůh živý a zůstává navěky, jeho království nebude zničeno a jeho vladařská moc bude až do konce. [28] Vysvobozuje a vytrhuje, činí znamení a divy na nebi i na zemi. On vysvobodil Daniela ze lvích spárů." [29] Danielovi se pak dobře dařilo v království Darjavešově i v království Kýra perského.

Da kapitola 7.

[1] V prvním roce vlády Belšasara, krále babylónského, viděl Daniel sen, vidění mu prošla hlavou na jeho lůžku. Hned tedy v hlavních rysech ten sen popsal. [2] Daniel řekl: "Viděl jsem v nočním vidění, hle, čtyři nebeské větry rozbouřily Velké moře. [3] A z moře vystoupila čtyři veliká zvířata, odlišná jedno od druhého. [4] První bylo jako lev a mělo orlí křídla. Viděl jsem, že mu byla křídla oškubána, bylo pozvednuto od země a postaveno na nohy jako člověk a dáno lidské srdce. [5] Hle, další zvíře, druhé, se podobalo medvědu. Bylo postaveno tváří k jedné straně. Mělo v tlamě mezi zuby tři žebra a bylo mu řečeno: 'Vstaň a hojně se nažer masa!' [6] Potom jsem viděl, hle, další zvíře bylo jako levhart a mělo na hřbetě čtyři ptačí křídla. Bylo to zvíře čtyřhlavé a byla mu dána vladařská moc. [7] Potom jsem v nočním vidění viděl, hle, čtvrté zvíře, strašné, příšerné a mimořádně mocné. Mělo veliké železné zuby, žralo a drtilo a zbytek rozšlapávalo svými nohama. Bylo odlišné ode všech předešlých zvířat a mělo deset rohů. [8] Prohlížel jsem rohy, a hle, vyrostl mezi nimi další malý roh a tři z dřívějších rohů byly před ním vyvráceny. Hle, na tom rohu byly oči jako oči lidské a ústa, která mluvila troufale. [9] Viděl jsem, že byly postaveny stolce a že usedl Věkovitý. Jeho oblek byl bílý jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho stolec - plameny ohně, jeho kola - hořící oheň. [10] Řeka ohnivá proučila a vycházela od něho, tisíce tisíců sloužily jemu a desetitíce desetitisců stály před ním. Zasedl soud a byly otevřeny knihy. [11] Tu jsem viděl, že pro ta troufalá slova, která roh mluvil, viděl jsem, že to zvíře bylo zabito, jeho tělo zničeno a dáno k spálení ohněm. [12] Zbylým zvířatům odňali jejich vladařskou moc a byl jim ponechán život do určité doby a času. [13] Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. [14] A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno." [15] Můj duch, můj, Danielův, byl uvnitř své schránky zmatený a vidění, která mi prošla hlavou, mě naplnila hrůzou. [16] Přistoupil jsem k jednomu z těch, kteří tam stáli, a prosil jsem ho o hodnověrný výklad toho všeho. Řekl mi to a oznámil mi výklad té věci: [17] "Ta čtyři veliká zvířata, to čtyři králové povstanou v zemi. [18] Ale království se ujmou svatí Nejvyššího a budou mít království v držení až na věky, totiž až na věky věků." [19] Chtěl jsem mít jistotu o tom čtvrtém zvířeti, které bylo odlišné ode všech ostatních a bylo mimořádně strašné: mělo železné zuby, bronzové drápy, žralo a drtilo a zbytek rozšlapávalo svými nohama, [20] i o deseti rozích, které mělo na hlavě, a o dalším, který vyrostl a před nímž tři spadly, totiž o tom rohu, který měl oči a ústa mluvící troufale a jevil se větší než ostatní. [21] Viděl jsem, že ten roh vedl válku proti svatým a přemáhal je, [22] až přišel Věkovitý a soud byl předán svatým Nejvyššího; nadešla doba a království dostali do držení svatí. [23] Řekl toto: "Čtvrté zvíře - na zemi bude čtvrté království, to se bude ode všech království lišit; pozře celou zemi, podupe ji a rozdrtí. [24] A deset rohů - z toho království povstane deset králů. Po nich povstane jiný, ten se bude od předchozích lišit a sesadí tři krále. [25] Bude mluvit proti Nejvyššímu a bude hubit svaté Nejvyššího. Bude se snažit změnit doby a zákon. Svatí budou vydáni do jeho rukou až do času a časů a poloviny času, [26] avšak zasedne soud a vladařskou moc mu odejmou, a bude úplně vyhlazen a zahuben. [27] Království, vladařská moc a velikost všech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyššího. Jeho království bude království věčné a všechny vladařské moci ho budu uctívat a poslouchat." [28] Zde končí to slovo. Já, Daniel, jsem se velice zhroutil těch myšlenek, barva mé tváře se změnila, ale to slovo jsem uchoval ve svém srdci.

Da kapitola 8.

[1] V třetím roce kralování krále Belšasara ukázalo se mně, Danielovi, vidění, po onom, které se mi ukázalo na počátku. [2] Viděl jsem ve vidění - byl jsem ve vidění na hradě Šušanu v élamské krajině - viděl jsem tedy ve vidění, že jsem u řeky Úlaje: [3] Pozvedl jsem oči a spatřil jsem, hle, jeden beran stál před řekou a měl dva rohy. Ty rohy byly veliké, jeden však byl větší než druhý; větší vyrostl jako poslední. [4] Viděl jsem berana trkat směrem k moři, na sever a na jih. Žádné zvíře před ním neobstálo a nikdo nic nevyprostil z jeho moci. Dělal, co se mu zlíbilo, a vzmohl se. [5] Pozoroval jsem, a hle, ze západu přicházel kozel na celou zemi, ale země se nedotýkal. Ten kozel měl mezi očima nápadný roh. [6] Přišel až k dvourohému beranovi, kterého jsem viděl stát nad řekou. Přiběhl k němu silně rozzuřen. [7] Viděl jsem, že dostihl berana, rozlíceně do něho vrazil a zlomil mu oba rohy a beran neměl sílu mu odolat. Kozel ho povalil na zem a rozšlapal a nebyl nikdo, kdo by berana vyprostil z jeho moci. [8] Kozel se velice vzmohl. Když byl na vrcholu moci, zlomil se ten velký roh a místo něho vyrostly čtyři nápadné rohy do čtyř nebeských větrů. [9] Z jednoho z nich vyrážil jeden maličký roh, který se velmi vzmáhal na jih a na východ i k nádherné zemi. [10] Vzmohl se tak, že sahal až k nebeskému zástupu, srazil na zem část toho zástupu, totiž hvězd, a rozšlapal je. [11] Vypjal se až k veliteli toho zástupu, zrušil každodenní oběť a rozvrátil přibýtek jeho svatyně. [12] Zástup byl sveden ke vzpouře proti každodenní oběti. Pravdu srazil na zem a dařilo se mu, co činil. [13] Slyšel jsem, jak jeden svatý mluví. Jiný svatý se toho mluvícího otázel: "Jak dlouho bude platit vidění o každodenní oběti a o vzpouře, která pustoší a dovoluje šlapat po svatyni i zástupu?" [14] Řekl mi: "Až po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech dojde svatyně spravedlnosti." [15] Když jsem já Daniel uviděl to vidění a snažil se mu

porozumět, hle, postavil se naproti mně kdosi podobný muži [16] a uslyšel jsem nad Úlajem lidský hlas, který takto volal: "Gabrieli, vysvětlí mi to vidění." [17] Přišel tedy tam, kde jsem stál; zatímco přicházel, byl jsem ohromen a padl jsem tváří k zemi. Řekl mi: "Pochop, lidský synu, že to vidění se týká doby konce." [18] Když se mnou mluvil, ležel jsem v mrákotách tváří na zemi. Dotkl se mě a postavil mě na mé místo. [19] Řekl: "Hle, sdělím ti, co se stane v posledním hrozném hněvu, neboť se to týká konce času. [20] Dvourohý beran, kterého jsi viděl, jsou králové médští a perští. [21] Chlupatý kozel je král řecký a veliký roh, který měl mezi očima, je první král. [22] To, že se roh zlomil a místo něho vystaly čtyři, znamená, že vyvstanou čtyři království z toho pronároda, ale nebudou mít jeho sílu. [23] Ke konci jejich kralování, až se naplní míra vzpurných, povstane král nestoudný, který bude rozumět hádankám. [24] Bude zdatný svou silou, a nejen svou silou, bude přinášet neobyčejnou zkázu a jeho konání bude provázet zdar. Uvrhne do zkázy zdatné a lid svatých. [25] Obezřetně a se zdarem bude jeho ruka lživě jednat; ve svém srdci se bude vypínat, nerušeně uvrhne do zkázy mnohé. Postaví se proti Veliteli velitelů, avšak bude zlomen bez zásahu ruky. [26] Vidění o večerech a jitrech, jak ti bylo pověděno, je pravdivé. Ty pak podrž to vidění v tajnosti, neboť se uskuteční za mnoho dnů." [27] Já Daniel jsem zůstal bez sebe a byl jsem těžce nemocen po řadu dní. Pak jsem vstal a konal své povolání u krále. Žasl jsem nad tím viděním, ale nikdo to nechápal.

Da kapitola 9.

[1] V prvním roce vlády Darjaveše, syna Achašvérošova, který byl médkého původu a byl králem nad královstvím kaldejským, [2] v tom prvním roce jeho kralování jsem já Daniel porozuměl z knih počtu roků, o nichž se stalo slovo Hospodinovo proroku Jeremjášovi; vyplní se, že Jeruzalém bude po sedmdesát let v troskách. [3] Obrátil jsem se k Panovníku Bohu, abych ho vyhledal modlitbou a prosbami o smilování v postu, žíněném rouchu a popelu. [4] Modlil jsem se k Hospodinu, svému Bohu, a vyznával se mu slovy: "Ach, Panovníku, Bože veliký a hrozný, který dbáš na smlouvu a milosrdenství vůči těm, kteří tě milují a dodržují tvá přikázání! [5] Zhřešili jsme a provinili se, jednali jsme svévolně, bouřili se a uchýlili od tvých přikázání a soudů. [6] A neposlouchali jsme tvé služebníky proroky, kteří mluvili ve tvém jménu našim králům, našim velmožům, našim otcům a všemu lidu země. [7] Na tvé straně, Panovníku, je spravedlnost, na nás je zjevná hanba až do tohoto dne; je na každém judském muži, na obyvatelích Jeruzaléma, na celém Izraeli, na blízkých i dalekých, ve všech zemích, do nichž jsi je rozehnal pro jejich zpronevěru, které se vůči tobě dopustili. [8] Hospodine, na nás je zjevná hanba, na našich kráľích, na našich velmožích a na našich otcích, neboť jsme proti tobě zhřešili. [9] Na Panovníku, našem Bohu, závisí slitování a odpuštění, neboť jsme se bouřili proti němu [10] a neposlouchali jsme Hospodina, našeho Boha, a neřídili se jeho zákony, které nám vydával skrze své služebníky proroky. [11] Celý Izrael přestoupil tvůj zákon a odchýlil se a neposlouchal tebe. Na nás je vylita kletba a zlořečení, jak je o tom psáno v zákoně Mojžíše, Božího služebníka, protože jsme proti tobě hřešili. [12] Dodržel jsi své slovo, které jsi promluvil proti nám a proti našim soudcům, kteří nás soudili, že uvedeš na nás zlo tak veliké, že takové nebylo učiněno pod celým nebem; tak bylo učiněno v Jeruzalémě. [13] Jak je psáno v zákoně Mojžíšově, přišlo na nás všechno to zlo. Neprosili jsme Hospodina, svého Boha, o shovívavost a neodvrátili se od svých nepravostí a nejednali prozíravě podle jeho pravdy. [14] Proto Hospodin bděl nad tím zlem a uvedl je na nás, neboť Hospodin, náš Bůh, je spravedlivý ve všech svých činech, které koná, ale my jsme ho neposlouchali. [15] Nyní, Panovníku, náš Bože, který jsi svůj lid vyvedl z egyptské země pevnou rukou, a tak sis učinil jméno, jaké máš až dodnes, zhřešili jsme, byli jsme svévolní. [16] Panovníku, nechť se prosím podle tvé veškeré spravedlnosti odvrátí tvůj hněv a tvé rozhořčení od tvého města Jeruzaléma, tvé svaté hory, neboť pro naše hříchy a viny našich otců je Jeruzalém a tvůj lid tupen všemi, kteří jsou kolem nás. [17] Nyní tedy, Bože náš, slyš modlitbu svého služebníka a jeho prosby o smilování a rozjasni tvář nad svou zpustošenou svatyní, kvůli sobě, Panovníku. [18] Nakloň, můj Bože, své ucho a slyš, otevři své oči a viz, jak jsme zpustošeni my i město, které se nazývá tvým jménem. Vždyť ne pro své spravedlivé činy ti předkládáme své prosby o smilování, ale pro tvé velké slitování. [19] Panovníku, slyš! Panovníku, odpusť! Panovníku, pozoruj a jednej! Neprodlevej! Kvůli sobě, můj Bože! Vždyť tvé město i tvůj lid se nazývá tvým jménem." [20] Ještě jsem rozmouval a modlil se, vyznával hřích svůj i hřích Izraele, svého lidu, a předkládal Hospodinu, svému Bohu své prosby o smilování za svatou horu Boží, [21] tedy ještě jsem rozmouval v modlitbě, když Gabriel, ten muž, kterého jsem prve viděl ve vidění, spěšně přilétl a dotkl se mě v době večerního obětního daru. [22] Poučil mě, když se mnou mluvil. Řekl: "Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti posloužil k poučení. [23] Prve při tvých prosbách o smilování vyšlo slovo a já jsem přišel, abych ti je oznámil, neboť jsi vzácný Bohu. Pochop to slovo a rozuměj vidění. [24] Sedmdesát týdnů let je stanoveno tvému lidu a tvému svatému městu, než bude skoncováno s nevěrností, než budou zapečetěny hříchy, než dojde k zproštění viny, k uvedení věčné spravedlnosti, k zapečetění vidění a proroctví, k pomazání svatyně svatých. [25] Věz a pochop! Od vyjití slova o navrácení a vybudování Jeruzaléma až k pomazanému vévodovi uplyne sedm týdnů. Za šedesát dva týdny bude opět vybudováno prostranství a příkop. Ale budou to svízelné doby. [26] Po uplynutí šedesáti dvou týdnů bude pomazaný zahlazen a nebude již. Město a svatyně uvrhne do zkázy lid vévody, který přijde. Sám skončí v povodni, ale až do konce bude válka. Je rozhodnuto o pustošení. [27] Vnutí svou smlouvu mnohým v jednom týdnu a v polovině toho týdne zastaví obětní hod i oběť přídavnou. Hle, pustošitel na křídlech ohyzdné modly, než se naplní čas a na pustošitele bude vylito rozhodnutí."

Da kapitola 10.

[1] V třetím roce vlády Kýra, krále perského, bylo Danielovi, který byl pojmenován Beltšasar, zjeveno slovo. A to slovo je pravdivé; týká se velké strasti. Pochopil to slovo. Pochopení mu bylo dáno ve viděních. [2] V těch dnech jsem já, Daniel, truchlil po celé tři týdny. [3] Chutný chléb jsem nejedl, maso a víno jsem nevzal do úst, ani jsem se nepotíral masť až do uplynutí celých tří týdnů. [4] Dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce jsem byl na břehu veliké řeky zvané Chidekel. [5] Pozvedl jsem oči a spatřil jsem, hle, jakýsi muž oblečený ve lněném oděvu. Na bedrech měl pás z třpytivého zlata z Úfazu. [6] Tělo měl jako chrysolit, tvář jako blesk, oči jako hořící pochodně, paže a nohy jako lesknoucí se bronz a zvuk jeho slov byl jako hrozný hluk. [7] Já Daniel jsem to vidění viděl sám. Muži, kteří byli se mnou, žádné vidění neviděli, ale padlo na ně veliké zděšení a uprchli do úkrytu. [8] Zůstal jsem sám a viděl jsem to veliké vidění, ale nezůstala ve mně síla. Velebnost mé tváře se změnila a byla zcela porušena; nezachoval jsem si sílu. [9] Slyšel jsem zvuk jeho slov a jak jsem zvuk jeho slov uslyšel, přišly na mě mráčky a padl jsem na tvář, totiž tváří na zemi. [10] A hle, dotkla se mě ruka a zatřásla mnou, takže jsem se pozvedl na kolena a dlaně rukou. [11] Muž mi řekl: "Danieli, muži vzácný, pochop slova, která k tobě budu mluvit. Stůj na svém místě. Jsem poslán k tobě." Když se mnou mluvil to slovo, stál jsem a chvíl jsem se. [12] Řekl mi: "Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena a já jsem proto přišel. [13] Avšak ochránce perského království stál proti mně po jednadvacet dní. Dokud mi nepřišel na pomoc Míkael, jeden z předních ochránců, zůstal jsem tam u perských králů. [14] Přišel jsem, abych tě poučil o tom, co potká tvůj lid v posledních dnech, neboť vidění se týká těchto dnů." [15] Když ke mně promluvil tato slova, sklonil jsem tvář k zemi a oněměl jsem. [16] A hle, kdosi podobný lidským synům se dotkl mých rtů. Otevřel jsem ústa a promluvil jsem k tomu, který stál proti

mně: "Můj pane, pro to vidění mě sevřely křeče a nezachoval jsem si sílu. [17] Jak by mohl služebník tohoto mého pána mluvit s tímto mým pánem? Od té doby není ve mně síla a nezůstal ve mně dech." [18] Opět se mě dotkl kdosi, kdo vypadal jako člověk, a dodal mi sílu. [19] Řekl: "Neboj se, muži vzácný, pokoj tobě! Vzchop se, vzchop se!" Když se mnou mluvil, nabyl jsem síly. Řekl jsem: "Ať můj pán mluví, neboť jsem již posílen." [20] Řekl: "Víš, proč jsem k tobě přišel? Nyní se opět vrátím, abych bojoval s ochráncem Peršanů. Odcházím, a hle, přichází ochránce Řeků. [21] Zajisté, oznámím ti, co je zapsáno ve spisu pravdy. Není nikoho, kdo by mi dodával sílu v těch věcech, kromě vašeho ochránce Míkaela."

Da kapitola 11.

[1] "V prvním roce vlády Darjaveše médského jsem stál při něm, abych mu dodával sílu a byl mu záštitou. [2] Nyní ti tedy oznámím pravdu: Hle, v Persii povstane ještě tři králové. Čtvrtý pak nabude většího bohatství než ostatní. Jakmile získá sílu ze svého bohatství, vyburcuje všechno proti řeckému království. [3] Povstane však bohatýrský král, bude vládnout nad obrovskou říší a dělat, co se mu zlíbí. [4] Ale až bude pevně stát, bude jeho království rozloženo, rozděleno podle čtyř nebeských větrů, avšak ne jeho potomkům; nebude to už říše, jaké vládl on, neboť jeho království bude rozvráceno a dostane se jiným, nikoli jím. [5] Tu se vzdá král Jihu, ale jeden z jeho velitelů se vzdá víc než on a bude vládnout. Bude vládnout nad nesmírnou říší. [6] Po uplynutí několika let se spojí: dcera krále Jihu přijde ke králi Severu, aby ujednala smír; avšak paže si neuchová sílu, jeho paže neobstojí. Dcera bude v té době vydána záhubě i s těmi, kteří ji přivedli, i s tím, který ji zplodil, a s tím, kdo jí byl oporou. [7] Avšak na jeho místo postoupí výhonek z jejich kořenů, přitáhne proti vojsku a vejde do pevnosti krále Severu a bude tam prosazovat svou sílu. [8] I jejich bohy s jejich litými sochami a vzácnými nádobami, stříbro a zlato odveze do zajetí do Egypta; pak několik let nechá krále Severu na pokoji. [9] Ten sice vtrhne do království krále Jihu, ale vrátí se do své země. [10] Jeho synové však budou válčit a shromáždí nesmírné množství vojska. Jeden z nich přitáhne, přičene se jako povodeň a bude válčit dál až k jeho pevnosti. [11] Král Jihu se rozhoří, vytáhne a bude sním, s králem Severu, bojovat; ten sice postaví nesmírné množství vojska, ale to množství bude vydáno do rukou onoho. [12] To množství bude odvedeno. Jeho srdce zpuchne. Pobje desetitisíce, avšak moc si neudrží. [13] Král Severu se vrátí a postaví ještě nesmírnější množství, než bylo první, a po určité době, po několika letech, přitáhne s velkým vojskem a obrovským vybavením. [14] V té době se mnozí postaví proti králi Jihu a synové rozvrátníků svého lidu se pozdvihnou, aby se potvrdilo vidění, avšak klesnou. [15] Král Severu opět přitáhne, nasype násypy a zmocní se opevněného města. Paže Jihu neobstojí, ani lid jeho vybraných sborů nebude mít sílu, aby obstál. [16] Ten, který přitáhne proti němu, bude dělat, co se mu zlíbí, a nikdo před ním neobstojí. Zastaví se i v nádherné zemi a jeho ruka přinese zkázu. [17] Pojme úmysl zmocnit se celého království, ujedná s ním smír a dá mu jednu z dcer, aby království strhla do zkázy. Ale ona nebude stát při něm. [18] Pak obrátí tvář k ostrovům a mnohých se zmocní, avšak jeden konsul učiní přítrž jeho tupení; a nejen to: jeho tupení mu oplátí. [19] Obrátí tedy tvář k pevnostem své země, ale klesne, padne a nenajdou ho. [20] Na jeho místo povstane někdo, kdo dá projít výběrčímu vznešeným královstvím, ale po několika letech bude zlomen, a to ani hněvem ani bojem. [21] Na jeho místo povstane opovrženíhodný. Královská důstojnost mu nebude udělena, nýbrž nerušeně přitáhne a úskočně se zmocní království. [22] Jako povodní budou před ním odplaveny a zlomeny paže protivníků, právě tak i vůdce smlouvy. [23] S těmi, kteří se s ním spojí, bude jednat lživě. Opovázlivě vytáhne s hrstkou pronároda. [24] Nerušeně přitáhne do žirných krajin a učiní, co nečinili jeho otcové ani otcové jeho otců. Rozdělí mezi své lidi loupež, kořist a majetek a opevněným místům bude strojit úklady, až do času. [25] Vyburcuje svou sílu i srdce proti králi Jihu, potáhne s velkým vojskem. Král Jihu s vojskem velice velkým a zdatným se s ním utká v boji, ale neobstojí, protože mu budou nastrojeny úklady. [26] Ti totiž, kteří jídají jeho lahůdky, ho zlomí, jeho vojsko bude odplaveno, mnoho jich bude skoleno a padne. [27] Srdce obou těch králů budou plná zloby a u jednoho stolu budou mluvit lež, ale nezdaří se to, neboť konec je ještě odložen do jistého času. [28] Navrátí se tedy do své země s velkým jméním, ale jeho srdce bude proti svaté smlouvě. Podle toho bude jednat; pak se vrátí do své země. [29] Po jistém čase opět potáhne proti Jihu, ale podruhé to nebude tak jako poprvé. [30] Přitáhne na něj loďstvo Kitejců a bude zkrušen. Opět bude sptit a jednat proti svaté smlouvě. Obrátí se a přikloní k těm, kdo opustili svatou smlouvu. [31] Jeho paže se napráhnou a znesvěťi svatyni i pevnost, vymytí kadodenní oběť a dají tam ohyždnou modlu pustošitele. [32] Ty, kteří jednají svévolně vůči smlouvě, přivede úslisnostmi k rouhání. Avšak lid, ti, kteří se znají ke svému Bohu, zůstanou pevní a budou podle toho jednat. [33] Prozíraví v lidu budou poučovat mnohé, ale budou po nějaký čas klesat pod mečem a plamenem, zajetím a loupeží. [34] Když budou klesat, naleznou trochu pomoci, ale mnozí se k nim připojí úskočně. [35] Někteří z prozíravých budou klesat, budou zkoušeni, tříbeni a běleni pro dobu konce, totiž do jistého času. [36] Král bude dělat, co se mu zlíbí, bude se vypínat a činit větším nad každého boha a bude divně mluvit i proti Bohu bohů, co mu nepřisluší, a bude ho provázet zdar, dokud se nedovrší hrozný hněv, neboť rozhodnutí bude vykonáno. [37] Nepřikloní se ani k bohům svých otců ani k Oblíbenci žen, nepřikloní se k žádnému bohu, neboť se bude činit větším nade všechny. [38] Jen boha pevností bude ctít na jeho místě, zlatem, stříbrem, drahokamem a drahocennostmi bude ctít boha, kterého jeho otcové neznali. [39] Cizího boha uvede do opevněných pevností; kdo ho uzná, toho zahne slávou. Takovým svěří vládu nad mnohými a jako odměnu jim přidělí půdu. [40] V době konce se s ním srazí král Jihu, ale král Severu proti němu zaútočí s vzbou a jízdu a obrovským loďstvem. Přitáhne proti zemím, zaplaví je a potáhne dál. [41] Přitáhne i do nádherné země a mnozí klesnou. Z jeho rukou uniknou jen tito: Edóm, Moáb a přední z Amónovců. [42] Vztáhne svou ruku na četné země; ani egyptská země nevyvázne. [43] Získá vládu nad skrytými poklady zlata a stříbra a všemi egyptskými drahocennostmi. V jeho průvodu budou i Lúbijci a Kúšijci. [44] Ale vyděsí ho zprávy z východu a ze severu. Vytáhne s velkým rozhořením, aby mnohé zahladil a vyhubil jako klaté. [45] Postaví své přepychové stany od moří k hoře svaté nádhery. Pak přijde jeho konec a nikdo mu nepomůže."

Da kapitola 12.

[1] "V oné době povstane Míkael, velký ochránce, a bude stát při synech svého lidu. Bude to doba souzení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby. V oné době bude vyproštěn tvůj lid, každý, kdo je zapsán v Knize. [2] Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hrůze. [3] Prozíraví budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy, navěky a navždy. [4] A ty, Danieli, udržuj ta slova v tajnosti a zapečeť tuto knihu až do doby konce. Mnozí budou zmateně pobíhat, ale poznání se rozmnoží." [5] Já Daniel jsem viděl toto: Hle, povstali dva další muži, jeden na tomto břehu veletoku, druhý na onom břehu veletoku, [6] a ten se otázel muže oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku: "Kdy nastane konec těch podivuhodných věcí?" [7] I slyšel jsem muže oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku. Zvedl svou pravici i levici k nebi a přísahal při Živém navěky, že k času a časům a k polovině, až se dovrší roztříštění moci svatého lidu, dovrší se i všechno toto. [8] Slyšel jsem, ale neporozuměl jsem. Řekl jsem: "Můj pane, jaké bude zakončení toho všeho?" [9] Řekl: "Jdi, Danieli, tajuplná a zapečetěná budou ta slova až do doby konce. [10] Mnozí se vytřídí, zbledí a budou vyzkoušeni. Svěvolníci budou jednat svévolně; žádný svěvolník se nepoučí, ale prozíraví se poučí. [11] Od doby, kdy bude odstraněna každodenní oběť a vztyčena ohyždná"

modla pustošitele, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní. [12] Blaze tomu, kdo se v důvěře dočká tisíce tří set třiceti pěti dnů. [13] Ty vytrvej do konce. Pak odpočineš, ale na konci dnů povstaneš ke svému údělu".